Det yttersta skäret.

ROMAN

AF

GUSTAF AF GELJERSTAM.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Nils sade detta, som om det alls icke varit sagdt till någon ensam, utan till alla frustimmerna på en gång, och förtäckan stod han qvar och lät sina ögon spela ründt omkring den liliga tafian, mängden af qvinnor, högarna af fisk, bryggan, vatnet och klipporna. Men han såg egentligen ingenting af allt detta. Han hörde bara klangen af denna röst, som hviskat i hans öra, och då han själf var så rättfram och bortkommen, så kände han sig nästan vördnadsfull gent emot denna snabba slagfärdighet, hvilken hviskat i hans öra om ett möte, utan att någon mer än han själf kunde höra det.

Det var helire ingen som hade hört det. Så tyst hade Märta andats ut dessa korta ord. När Nils gick vidare uppför backen mot väderqvarnen, var det bara mer Albertina som gaf Märta ondsinnade blick. Men Märta var så glad att hon trotsade blicken.

"I fisk allt rätt, mor," sade hon. "Delphin kom tidigt 4 morse."

Mer Albertina förundrade sig i sitt stane öfver flickans djärfhet. Dessutom tyckte hon inte om att någon i vittnens närvaro näspelade på hennes sjuåriga. Hon knep bittert ihop munnen, och hennes ansigte mulnade som till oväder.

V.

Kärleksmötet.

Dagen led mot sitt slut, och arbetet ledde ändå. Gul och varm stod solen vid aftonsten, och dess långa gula strålar kysste vattnet, skapande strimmor af rosenröd, hvilka samlade sig till purpur på ett långt silfverkantadt moln, som satt i en vid båge öfver den ljusblå rymden åt båda sidor, så långt ögat kunde nå. Färgerna gledo från himlen ned öfver de borterste skärens glimmande ytor och blandade sig med vattnet, som i en stor vid spegel lyste i skärt och violett, återgifvande som i mattad glans, hvad som tändte der uppe.

Det fall den stämning öfver skäret, då tystnaden är djup och luga, och till och med vågens entonige ljud tycks försuttna i den allmänna stillheten. I denna stillhet låter ingenting undersligare än grodornas qväkande i kärren, som finnas på den borterste sidan af den stora ön. Det skär så underligt genom tystnaden, och det hör så märkvärdigt sammans med den. Det förefaller nästan som om detta kärfva arbetande ljud vore till för att sakta leda tanken på de vägar, hvilka föra direkt in i naturens hemlighetsfulla verkstad, der ingenting stäg stilla, der det städse sker något nytt. En kustbo sitter stundom och hör på detta ljud, och medan han hör derpå, blandar sig ljudet på ett sällsamt sätt samman med den stora anblicken af havet, som städse skiftar. Och hvad han ser synes honom fördjupa hans eget lif.

Solen sjunker alltmera. Den sjunker i den triangelformade fördjupningen mellan två mörka klippor, hvilka som fantastiska skuggor resa sig öfver vattnet. Allt, som solen sjunker, blir skuggan oparterare vid klipporna fot, medan deras kammar och himlen där omkring glödde i starkare färger. En blinkning, ett sakta glittrande, hvilket druges samman, som om hela färgspelet suddades öfver af en varsam, osynlig hand — och ett lugnt, mjukt skimmer efterträder de skilkare färgernas glans. Skymningen börjar falla som en slöja öfver vatten och skär, och [illegible] djupare, som om det förut dämpats genom glansen från solen, hvilken nu gått bort.

Då glimtar det fram som ett lysande, oerhördt öga ur den milda juliskymningen, och öfver det stilla hafvets ofantliga spegel blänker en fjod af ljus. Ljusfloden kommer från fyren, och, som vid knäppningarna af ett trollskt urverk gestalta skenet sig öfver klippor och vatten, glittrande ljusa, breda vägar i skuggan, som solen lemnat efter sig, när den gick. Ditåt hafvet och inåt skären kastas ljusvägorna, och ser man längre bort, upptäcker man små lysande pricka, hvilka tycksas stiga ur hafvet och dyckna i vågens dyning, hvilken häftigare, som om en stark och sund människa sakta andas under lyckligt sömn.

Kustbon är van vid allt detta. Men ändå kan han sitta länge och se derpå, och han kan känna, hur tankarna tystna och, liksom röra sig vördnadsfullt och sakta inför detta tystnadens majestät, känna, hur oron domnar, och allt, som gör uppror, vill stinga eller sära, fäller vapen och böjer knä inför den stora stillhet, hvilken är mäktig som tanken på den allsmäktige godheten själf.

Jag vet icke, hvarför denna åsyn af hafvet i denna aftonlugn så ofta inom mig själf väckt tanken på en barnhärlig makt, hvilken, utan känslosamhet, men med oändlig mildhet tvingar vågorna på hela dess stora haf att stanna och utjämnas. Ytan är jämn, och på hälften djupet är lugn. Der nere växer fram hela den djupste flora, som aldrig kommer i dagsljuset.

* * *

På branten af klippan sitter en man i hvit mössa, mörkblå drägt och nya mörkblå omärtingsskor. Han har sett i sig en stund han icke kan varseblifvas från byn, och när han någon gång reser sig upp för att se öfver branten och inåt skären, på hvilken man från kyrkogårdsmuren kommer ut till de yttre klipporna, så har han af sig mössan, för att den icke skall lysa i skymningen mot den klara luften och förråda honom för kamraterna uppe på lotsutkiken. Dessemellan sjunker han ned i en drömmande ställning, som kunde han icke mätta sina ögon med åsynen af den tafla, hvilken han fick sett så många gånger förut.

Mänsn är också i en underligt vek stämning. Han är icke otålig. Ty han vet att den han väntar på skall komma och att han ej behöfver frukta att få vänta förgäfves. Han är i en stämning af lycka, men denna lycka är blandad med en tillsats af dof oro, som skulle från botten af det okändas haf något komma honom till möte, hvilket han helst ville slippa att någonsin lära känna. Han är en hafvets arbetare, men han är tillika en drömmare, och om han också ej kan klädа alla sina känslor i ord eller ens forma dem till klara tankar, så har dock hafvets ljusa yta, solen som sjönk och skymningen som väfte kring höljderna, grodorna, som knarrade i kärren, vågens dyning, som slog mot stranden — allt detta har stigit honom till mötes och väckt till lif inom honom just de tankar, som passade för stillheten. Och i denna stund upplefver han det som kommer för människors tanke, när allt hvad lifvet rymmer tycks stämma möte i det stora intryck, hvilket strömmar samman från en sommarnatt till ett människohjärta.

Mannen på klippan lägger sig ned och ser upp mot himlen, der stjärnorna stråla i julinattens svalna dager, der flatet är djupblått med en dragning åt ljust, som erinrar om midsommar och vår, men har sommarens hela fulla värme. Och som han ligger der, glömmer han att längta, glömmer allt annat än sina egna tankar. Och han minns. Åh, han minns så mycket!

Inan minns, hur han sprang här som barn just öfver dessa klippor, hållande som en dyrbar skatt i handen sin första krabba och sin första fisk. Han minns, hur han gick här, när han blef så försigkommen att han kunde tänka på sådant, och tyckte att verlden var stor och undrade, om han någonsin skulle få se, hvad som fanns bortom den djupa linien, der hafvet och himlen flyta ihop. Han minns hur han gick här som fjorton års gosse, när olyckan hade händt med far, och han kände sig fullväxt och tyckte att nu var det endast honom som modern hade att lita på. Då mindes han också att det blef svart kring hans drömmar att komma bort, och att han kände, som om ödet med järnhänder fängslade honom vid detta land, der hans fäder före honom lefvat, åldrats och dött. Så ung han var, mindes han att han känt något sådant, och som med ett skarpt eggjärn hade tanken rifvit sönder hans gossesårs fantasier och lätit honom se kallt och nyktert på verkligheten. Men hur det var, hade den tiden glidit förbi, och han for bort och kom till sjös, derför att han ej kunde motstå begäret att få se verden, som lockade. Sedan hade han seglat på långtur och sett, hvad andra berättat om främmande land, han hade smakat söderns dufvor och sett svartögda qvinnor le, när han bad dem om kärlek. Men ändå hade han kommit tillbaka, och inom honom hade det brutit fram som en vissbet att hvart i verlden han gick, skulle han längta åter till den klippiga ön på den klippiga kusten, der intet träd kunde växa i höjden, men der han kände sig hemma, och der hans lifs böljor lade sig till ro.

Åter spratt Nils till och reste sig upp. Hvarför kom hon inte? Och hvad betydde egentligen allt detta? Hvart gingo hans tankar i qväll, eftersom han kände sig så underlig till sinnes? Hvad var det som steg och tog makten inom [illegible] marafton.

Åter såg Nils ut åt hafvet, som om det kunnat gifva honom ett svar, och det kom för honom hur många som före honom setat och sett ut öfver detta samma haf och undrat och grubblat, som om svaret skulle komma någonstädes långt bortifrån, dit ingen kan hinna, och der skyn och vattnet blifva till ett. Han tänkte derpå, till dess att han spratt upp vid att höra steg. Det kom en beklämning öfver honom, som fruktade han att det var någon annan än den han väntade som kom.

Men som han reste sig upp, såg han en smal, lång skugga höja sig öfver branten af en klippa. Den kom från dalen och tycktes flyga fram öfver de nötta stenvägarna, der så många fötter trippat till hemliga möten. Och i ett nu slog lyckan ut som i full blomma inom honom, och samma fröjd, som spirat, när han mött Märtas ögon och hört hennes hvi-kande ord nere vid bryggan, betog honom på nytt. Han sprang henne icke till möte. Han reste sig blott inakligt upp, som om han blygts öfver den känsla, hvilken kom hans lemmar att darra, och segervisa, leende, ung och lyckselig, lät han henne komma alldeles intill sig, innan han lyftе sina armar och grep henne om skuldrorna för att i nästa nu hölja hennes ansigte och hals med kyssar.

"Nils," sade Märta andfådd. "Nils!"

Men det var bara för syns skull, af gammal god vana och för att det skulle så vara. Nils fattade orden också som de voro menade, och Märta skulle blifvit mycket förvånad, om han fattat dem annorlunda.

Så satte de sig ned, och Märta började prata. Hon qvittrade som en liten lärka, och hon hade ett lågt, dämpadt skratt, som Nils mången natt legat i kojen eller setat vid rodret på storbåtens däck och längtat efter att få höra. Och orden fladdrade omkring, som om de hurits på lärkvingar och bara varit till för att fladdra i solskenet. Märta talade om mor och om far, om hur rädd hon varit, när Delphin inte kom, om lotsen Sjöholm, som brukade skämta med henne och vänta ut henne om qvällarna, om hur hon längtat efter Nils, hur hon gått och frågat mor Albertina, hur listig hon varit, och hur hon legat och kysst kudden om natten. Så tog hon Nils om halsen och kysste honom en gång till. Och derpå började hon att tala om fisken, och hur ledt det var att stå och arbeta med knifven i de tunga långorna och lukta saltlake sedan, så det aldrig ville gå ur. Derpå undrade hon, om lille bror sof i natt, och om någon skulle märka att hon var ute. Och så kröp hon ihop som en katt, slog armarna om halsen på Nils och klängde sig upp i hans knä, der hon blef sittande, tyst och utpratad. Inte en enda gång såg hon utåt hafvet, och det fanns ingenting i hela hennes unga varelse som inte lekte och log.

Nils satt helt höll armen om hennes lif, och öfver hennes axel sågo båda blickar ut mot rymden. Det var som om hela hafvet ändrat utseende och färg, som om det blifvit något helt annat än det haf han såg, när han nyss satt här ensam. Den dunkla vinfärgen, som skimrade från himlen ned i vattnet, fyrens blinkande breda vågor af ljus, de små glimmande prickarna flere mil bort i söder, svalkan i luften, oändligheten i skymningen — allt blef med ens så verkligt och drömfritt. Det steg honom till mötes som lycka och kraft, och han kände, som om de mjuka armarna om hans hals utan drömmar bundo honom fast till hela den värld, han kunde nå med sina ögon. En ångbåt gick långt ute, och Nils såg dess gröna lykta, utan att den förmådde draga hans tankar till sig. En ensam fiskmås sväfvade i skymningen öfver hans hufvud, så nära att han hörde suset af vingarna. Men han följde af dess flygt med sina ögon, såg blott ned mot en ung brun hals och ett mörkt hår, som han sakta strök med handen, medan han undrade, om han någonsin, när han icke var ensam, skulle känna, hvad han nyss känt — eller kunna tala om det, förtro i ord åt en annan, hvad som blott var hans eget. Hvad han nyss setat och tänkt var borta och ändå qvar. Det kändes som lättnad att vara det qvitt, och ändå visste Nils att helt skulle det aldrig försvinna. Det skulle komma igen och kräfva sin rätt, detta, att han blef så vek till sinnes för ingenting och ville tänka så mycket. Men som när en lätt slöja skymmer blicken, och man blott behöfver göra en blinkning för att åter se klart, så böjde han sig åter ned emot Märta. Fortfarande utan att tala, lyfte han ånyo upp hennes hufvud, och han njöt af att känna hennes läppar möta sina.

Men så kom Nils att tänka på att han nästan ingenting hade sagt, fastän de varit skilda i flera veckor, och så sade han plötsligt:

"Vill du att vi går och ser på bygget?"

"Inte kan jag gå med dig dit. August Sjöholm ser oss från utkiken. Det är han som har vakten i natt."

"August Sjöholm," upprepade Nils. "Hvad rör det honom, hvart vi går?"

"Han är så förarglig se'n, när en möter honom."

Det beslöts att man skulle taga en omväg för att undvika Sjöholms spanande ögon, och de båda unga gingo utför branten och ned mot sjön. Stigande på stenarna följde de stranden åt, hållande sig nära intill klippväggen, till dess de stodo på en liten flat klipphäll, öfver hvilken [illegible] hvita vagg.

Nils och Märta stego långsamt uppför backen, som ledde till bygget, och för att icke bli seddа från den farliga lotsutkiken gingo de rundt om till gafveln, men vågade inte gå fram på andra sidan och stiga in genom dörren. Derför lyfte Nils in Märta genom fönstret, tog ett starkt tag i karmen och äntrade själf efter.

För första gången stodo de båda ensamma inom de väggar, som skulle bona om deras hem för hela lifvet. De gingo ur köket in i de andra rummen, tre små rum med två fönster i hvartdera.

"Vi får göra i ordning ett rum eller två först," sade Nils. "De andra får komma, när tider blir."

Märta bara skakade på hufvudet och blifvit alldeles tyst, och hennes ansigte blef mildt, eftertänksamt och fint. Utan att säga något tog hon Nils i hand, och de ställde sig båda vid fönstret och sågo ut mot hafvet. Der de stodo, kunde de höra vågornas sqvalp mot stenarna under deras fönster, och på väggen bakom dem flammade skenet från blänkfyrens ljusväg och förgyllde det hvita timret. Som de stodo der, liknade de två allvarsamma barn, hvilka stannat i leken och icke anade sin egen lycka. De lutade sig emot hvarandra, och när de kysstes, fingo de tårar i ögonen af för mycken sällhet.

"Så rart bor ingen i hela byn," sade Märta.

Och orden gingo direkt till hjärtat på Nils. Men för att icke taga åt sig allt för mycket, svarade han ändå:

"Bara du inte får för ensamt här borta."

"Ensamt!"

Märta bara skakade på hufvudet och log. Och när de gingo derifrån och följdes åt genom byn, hade Märta glömt att det fanns ögon som kunde se dem. Fortfarande höll hon Nils i hand, och som de gingo fram på de vanda vägarna, der skymningen tätnade mellan de små byggningarna, hvilka lågo så tätt, så tätt, som ville de krypa ihop för att hålla hvarandra sällskap, när den långa vintern kom, då kände de det båda, som hade de aldrig lefvat en afton, när lifvet var dem så oändligt nära och så stort. Det var en dag som de tyckte att de aldrig skulle kunna glömma. Och när de kommo till Store-Lars' stuga, drog Märta till sig sin hand och gick sakta in. Hon vågade ej tala till Nils, och hon vände sig i dörren, utan att nicka och utan att säga ajö, och bara såg på honom.

Nils stod länge qvar vid staketet, och hans ögon dröjde vid den stängda dörren, genom hvilken flickan försvunnit. Och när han ändtligen kom till sig själf igen, gick han tillbaka längst ut på klipporna invid stranden. Der lade han sig ned och somnade mot den hårda stenen, som ännu var varm efter julidagens brännande sol.

VI.

Det bäste upp.

Dagen derpå blefvo emellertid Nils och Märta ovänner, som det kan tyckas utan den minsta anledning. Det skedde på backen under den gamla väderqvarnens vingar midt på förmiddagen och i klaraste dagsljus. Orsaken? Ja, ingendera skulle ha kunnat säga den efteråt. Ingendera skulle ha kunnat komma ihåg när det började eller hvem som började. Men båda voro öfvertygade om att det var den andres fel, och derför var också försoningen så mycket svårare.

Det gick så till att de båda unga människorna helt oförmodadt möttes alldeles under väderqvarnen. De hade från hvar sitt håll samtidigt bestigit backen, och de hade ingen aning om att de skulle få se hvarandra just då. Nils blef så tindrande glad, när han upptäckte Märta, att han ville hon skulle slå sig ned en stund, bara för att han skulle få se på henne. Men Märta hade just i det ögonblicket brådtom. Hon skulle gå ett ärende till handelsboden åt mor, som låg hemma och väntade. Trotigen var hon lika otålig, ledsen och vild öfver att hon inte kunde stanna, som Nils öfver att hon inte gjorde det. Det var underligt nog att hon inte sade detta, som hade varit det enklaste och det mest naturliga. Men faktum är att hon icke gjorde det. I stället mätte hon ha sagt något helt annat, och alldeles säkert är att hon sade något helt annat, än hvad hon egentligen menade. Ty Nils blef med ens alldeles blek. Han nödgade henne icke längre. Han steg baklänges och såg på henne, hans blick blef kall och hans mun hopknipen. Inom sig var Nils i detta ögonblick så vek att han kunnat kasta sig på marken och gråta som en pojke. Men han ville inte låta Märta ana denna känsla för något pris, och derför höll han sig tapper och bara såg på flickan, som stod framför honom och blef häftigare och häftigare, ju längre hon talade. Och ju längre Nils såg, desto mera hårdnade han. Det var som om han plötsligt blifvit klarsynt gent emot något ondt, hvars tillvaro han förut inte anat. Han kände sig kall och tyckte att som flickan stod der, var hon honom främmande, och han kom på något underligt sätt att tänka på, hur hon föregående afton lätit honom vänta. Det ta ökade agget, som sjöd inom honom, och när Märta såg emot sig ett ansigtsuttryck, hvilket troget afspeglade alla de hatfulla känslor, som Nils erfor, då bröt hon ut i en ny ström, och sade honom alla onda ord, hon visste. Nils stod och såg på henne, och han svarade henne icke en enda gång. När hon rbröt sig för att hemta andan, sporrade han.

"Gå du åt helvete," svor han.

Hvad Märta svarade, hörde han icke, såg bara, hur hon vände sig om och försvann utför branten på vägen till handelsboden. Nils fortsatte också sin väg, utan att se sig tillbaka, och hans tankar voro skarpa och klara. Han tyckte det blef kallt inom honom och att han med ens blef förunderligt klart seende och klok. Det kom öfver honom en smärta, sådan han aldrig känt, men smärtan låg inte, efter hvad han trodde, deruti att han förlorat Märta, utan deruti att han varit dum och lätit draga sig vid näsan af en flickslinka. Hvad hon hade varit ful, när hon talade, hvad hon varit grymt ful! Märkvärdigt att han inte sett det förut.

Att detta skulle kunna göras godt igen, det lofvade Nils sig själf att det aldrig skulle hända. Han bet ihop tänderna och svor att förr skulle tungan ruttna i hans mun, än han sade ett ord, som skulle vara sagdt till försoning. Han fick ett begär att göra Märta något, som riktigt skulle kunna göra henne ondt, och för att uppfylla detta, gick han samma dag länge och grubblade. Det skulle göra henne ondt ända in i själen, och samtidigt skulle det på ett afgörande sätt visa henne att hon för honom betydde mindre än intet.

När Nils tänkt på detta till fram mot eftermiddagen, fick han slutligen en idé, och han gick till modern. Ty han behöfde en bundsförvandt för att sätta sin idé i verket.

Han träffade modern i färd med att baka bröd, som fadern skulle ha med sig, när Delphin om några dagar skulle ut på sin nya resa. Den lilla liliga gumman stod midt i arbetet med att blanda degen, och mjöldammet yrde omkring henne. Men hennes kloka, gamla ögon sågo genast att allting icke var som det skulle med sonen, och derför låtsade hon om ingenting, utan sade bara goddag, i väntan på att han skulle berätta, när ingen frågade honom.

Nils slog sig också ned i köket på en stol, som stod ledig, och en stund kände han sig så underlig till mods att han nästan höll på att glömma bort, hvad han tänkte säga. Det var först när han märkte att modern liksom gick och undrade hvarför han satt der som han till sist kom ihåg sitt ärende. Och när han då började tala, tyckte han att han bröt sönder något, som aldrig skulle kunna lagas. Det värkte inom honom, som om bröstets nöle på att sprängas, och han såg i golfvet.

Till sist började han:

"Tycker i det är värdt att far följer med den här gången?"

Modern svarade ingenting direkt på hvad Nils sagt. Men det klack till i henne, när hon hörde tonfallet i sonens röst.

"Jag menar det,' återtog han, "att far är gammal, och det vore väl bäst om han blefve hemma nu med. Jag kan ju resa. Jag har tiden på mig till hösten."

Mor Beda stod och knådade sin deg, och medan hon gjorde det, såg hon, så ofta hon kunde komma åt, förstulet på sonen, som satt och envist stirrade ned mot golfvet, medan han gömde sin blick under håret, hvilket fallit fram i pannan.

"Far är väl så gammal, så han kan tänka för sig själf," pröfvade hon försigtigt.

Mor Beda förstod att denna invändning icke skulle hjälpa. Hon förstod mer än väl af Nils' hela sätt att något icke var som det skulle vara, och hon visste att det stundom kan vara mindre farligt att släppa den, som är gammal och klen, på sjön, än den, som är ung och frisk. Och hon talade mest för att icke kunna förebrå sig att hafva gifvit för lätt vika.

Nils gaf sig heller icke. Han såg upp, och hans ansigte var förvridet af undertryckt häftighet. Hvad han sade visste han inte så noga, men han tyckte att han gaf skäl för sig och att han tydligt och klart bevisade att det var bäst, om fadern stannade hemma. Han gjorde sig till och med listig och slog på att det var ingen mer än mor som när det gällde kunde få gubben att ta' reson. Det visste hela byn.

"Men bygget?" försökte gumman till sist. "Du skulle ju stanna hemma och bygga."

Då reste sig Nils opp, och när mor Beda fick se hans ansigte, slöppte hon alldeles degen.

"Gud i himmelen, pojke, hvad är det?"

Han svarade icke, bara stod och drog efter andan, som om något velat qväfva honom.

"Hvem är det som har gjort dig så'n här'?" skrek den gamla utom sig. "Henne vill jag tala ett fridens ord med."

"Gör inte det, mor," sade Nils lugnare. "Men laga att jag får fara. Annars går det aldrig väl."

Dermed ref han åt sig mössan, och innan modern hann hindra honom, var han ute genom dörren.

Nils gick och dref omkring utan mål, och han hade hela tiden en förnimmelse som om jorden gungat under hans fötter, och ingenting, hvilket denna dag hände honom, verkligen varit sant. Hur hade alltsammans gått till? Hur var det möjligt? Var djäfvulen lös denna heuska dag? Eller hvad var det?

Då hörde han plötsligt ett ljud, som kom honom att stanna. Vägen, på hvilken han stod, ledde ned till en liten dal, beväxt med gräs, der ungdomen [illegible] samlas för att dansa om sö[illegible]narna. Då mindes han plötsligt som något, hvilket han hört för mycket länge sedan, att det var lördagsqväll, och han gick efter ljudet från dragharmonikan, som spelade nere i dalen.

Nils påskyndade sina steg och kom snart farm till platsen. Flickorna sutto i rad på gräsvallen, hvilken bildade en tvär sluttning mot kanten af en klippa, och pojkarna stodo i grupper omkring. Det var unga lotsar och fiskarpojkar, tullkarlar och ett par utsocknes sjömän om hvarandra. Några par svängde om på planen, och som förd af en oemotståndlig makt gick Nils närmare. Han ville inte dansa, ville inte ens tala vid någon. Det brände inom honom vid tanken på att någon endast skulle kunna komma att tilltala honom, och ett ögonblick föll det honom in att han borde vända om. Hvad skulle han här bland alla dessa glada människor?

Men på samma gång var det något som dref honom att gå, något som tvang och länkade hans steg. Hvad det var visste han inte. Det var som om han kommit ned i en djup fåra, i hvilken han måste gå vidare rakt fram, utan att vika åt sidan, utan tanke på att vända om. Och när han kom närmare, kände han, som om ett par ögon länge bränt mot hans ansigte, och han såg upp. Aldrig tyckte han sig hafva sett så tydligt, aldrig varit så helvetiskt klarsynt i hela sitt lif.

Midt framför sig såg han Märta, som dansade. Hon hade sett honom, och han märkte att hon sett honom, när han kom, och att hon undvek att rikta sina blickar åt det håll, der han stod. Röd, varm, med sjaletten hängande på ryggen, dansade hon, och hjärtat stod stilla i bröstet på Nils, när han märkte att hon dansade med Sjöholm. Han kom ihåg att hon talat om honom, haft honom i sina tankar alltså vid deras första möte efter skilsmessan. Hvad angick det honom? Kunde hon inte dansa med hvem hon ville? Hvarför inte lika gerna med honom som med en annan?

(Forts.)

FRITT SOM LUFTEN!!!!

Detta Utmärkta Electriska Baltet Sändes Fritt Till Alla.

Lider ni af Reumatism, Nervös Sjukdomar och Kronoryghet, Vattensot, Blodförgiftning, Njur, Lever och Underv-besvär, eller några andra Kroniska Sjukdomar, vänd "Monarch" Electriska Bälte till hela priset. Om ni köper en sådan kommer ni att finna det det bästa ni någonsin köpt för pengarna.

Vi garantera "Monarch" Electriska Bältet och göra det känt på detta sätt:

Till ni hafva det! Om ni, efter för ett dag—FRITT! Allt vi vilja veta är om ni är sjuk och vi skola sända eller ett. MONARCH ELECTRO-MEDICAL INSTITUTE J 20 38-40 Wabash Ave., Chicago, Ill.

Boarding House.

Matservering och Rum för Resande ha öppnats å

415 Pacific Avenue.

Miss. Ada Sjömark.

Skand. Advokat

THOMAS H. JOHNSON,

Barrister, Solicitor etc.

Kontor: Room 207, McIntyre Bl.

MAIN STR.

P. O. Box 423.

UR

Den närvarande ställningen inom urfabrikerna har gjort det möjligt för oss att köpa ett större parti ur för mycket lågt pris.

En följd däraf är att vi nu kunna sälja guldförgylda silfver- och nickelboetter och garanter. Amerikanska verk för lägre priser än någonsin förr.

Vårt lager är der största och bäst sorterade i Vestern. Våra priser äro de resonablaste och vår garanti den tilförlitligaste.

Skrif efter våra speciella priser

TVÅ BUTIKER.

D. R. Dingwall, Ltd.

474 Main str. - 584 Main str.

Där ni ser den stora klockan

VESTRA CANADA

o FRIA HOMESTEAD o

äro ännu tillgängliga i många delar af provinsen, såväl som i de närgränsande distrikten i Assiniboia, Alberta och Saskatchewan.

Exkursionstariffer för nybyggare till Vestra Canada erhållas på alla platser i Förenta Staterna tillsammans med alla upplysningar om huru att tillförsäkra sig en FRI FARM i det stora hvete-odlingsbältet anhållan därom insändes till Superintendent of Immigration, Ottawa, Canada.

Skrif till hvilken som helst af Regeringens Agenter i FörentaStaterna eller

Superintendent of Immigration.

Ottawa, Canada

C. P. R. land.

GODT LAND

hvarest Jordbruk lönar sig!

CANADA PACIFIC JÄRNVÄGEN

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest. För att förenkla betalningssystemet har bolaget antagit följande: Summan å köpeskillingen och räntan delas i 10 delar enligt nedanstående tabell; den första inbetalningen göres vid köpet och den andra, ifall köparen genast bearbetar sitt land, två år efter köpet, den tredje tre år o. s. v. En person som ej odlar minst 16 acre det första året, är skyldig betala extra ränta det första året. Följande tabell visar de olika betalningarne å 160 acre pr år allt efter landets pris: — första inbetalningen å

60 acres	a	$4.00	pr acre	95.85	och nio årliga inbetalningar af	$4
do	"	4.50	do	107.85	do	do	90
do	"	5.00	do	110.85	do	do	100
do	"	5.50	do	131.80	do	do	110
do	"	6.00	do	143.8	do	do	120

I Manitoba och Sydöstra Alberta varierar prisetmellan $4.00 och $10.00 per acre, beroende på läge och beskaffenhet. I Sydvästra Assiniboia och Södra Alberta $3.50 till $6.00 per acre, ranchingland vanligen till det förstnämda priset. I norra Alberta samt Saskatchewan från $ till $7.00 per acre. Dessa priser kunna när som hällst ändras.

Om landet betalas till fullo på en gång gifves 10% rabatt af den summa, som öfverstiger första vanliga inbetalningen 6% ränta räknas förfall en betalningar.

OBS! Om ni ej är i tillfälle att köpa land så skrif efter våra pamfletter och böcker som visa eder huru man försäkrar sig om ett HOMESTEAD af 160 acres (129 tunnland).

F T GRIFFIN

C. P. R. Land Commisioner,

Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

Crotty, Love & kmp.

I

Real Estate Agentur.

Farmland i alla delar af Nordvästern till låga priser och lätta villkor

Städs Egendomar, den största föteckning på Hus och Tomter

BRAND FÖRSÄKRING - LÅN Å EGENDOM.

Besök vårt kontor

515 Main Street, - Winnipeg.

midt emot City Hall

SKANDINAVIAN HOTELL

straxt invid C. P. R. Stationen, - - - Winnipeg, Man

Resande tillhandahållas rum och spisning för En dollar per dag

För inackordering beviljas särskildt pris. Bästa Viner, Likörer, Öl, och Cigarrer, samt äkta Svensk Punsch och Arrack serveras.

Telephone 1553 O. Simonson, Källarmästare.

RÖK

T. L. CIGARR

LEE'S PERFECTO,

FLOR DE TOM LEE

FLOR DE ALBANI

RI DUENA

—TILLVERKAS AF—

WESTERN CIGAR

Fabrik.

TOM LEE, Egare.

Drewrys Redwood Lager Refined Ale & Extra Stout

äro oöfverträffade i kvalitet och smak. Absolut fria från orena ämnen. Buteljerad i ½ pints, pints och kvarts. Försök dem.

E. L. Drewry, Mfr., WINNIPEG.